

Următoarea voluptate, de Nicolae Opreșan

Peste șazeci de poeme cuprinde „Următoarea voluptate”, carte apărută și semnată de Nicolae Opreșan, la *Tracus Arte* în 2014, coperta și grafica de Mircea Dumitrescu, avându-l ca redactor pe Marian Drăghici care îl și recomandă pe pagina a patra.

Domnul Nicolae Opreșan este un poet care surprinde, cel puțin în această carte, prin maturitatea versului și, de ce nu, printr-o altă artă poetică, nu tocmai inedită, dar care se întâlnește mai rar. Cităm o frază din recomandarea lui Marian Drăghici: „N. Opreșan surprinde, în cele mai izbutite poeme, prin insolitul imaginarului, coerența paradoxală a rostirii și rafinamentului trăznit al compoziției – un discurs demn de atenția criticii și a cititorului apt să participe, prin lectură, „la nașterea în / inger/ a unei lacrimi fantastice / care să ne cuprindă / ca o iubire eternă”. Redactorul de carte nu greșește, ba, mai mult, îi caracterizează poezia cu maximum de profesionalism.

La această lectură și la altele, mai mereu îmi revin în memorie cuvintele pe care Nichita le-ar fi spus în fața unor confrăți. El era de părere că în cazul în care cartea de poezie cuprinde șase/șapte poeme izbutite, avem de a face cu un poet talentat. Probabil că nu s-a exprimat tocmai așa, dar aprecierea trebuie să o punctăm, pentru că Nichita – chiar dacă recomandă afară și necunoscuți mai puțin talentați, pentru că era generos, avea un cuvânt deloc de neglijat. Desigur că se mai înșela și el. În același timp, ne aducem aminte, păstrând totuși proporțiile, și de Leonid Dimov, cel ce la debut era considerat – și pe bună dreptate – un poet matur și, pe deasupra, deosebit de talentat.

În cazul lui N. Opreșan, poezia lui are o fascinație a noului, deci, am putea spune, cu o inedită împerechere a cuvintelor pe care

nu am întâlnit-o prea des. Autorul și-a creat propriul areal. Până la urmă, există și o anume delicatețe a versului, dar și o pregnantă care trebuie luate în seamă. Multe lucruri se petrec în oglindă, iar el este însoțit – sau ar putea să fie – de acel alter ego care, de fapt ar putea fi martorul și însoțitorul care girează poezia.

Parcă totul se petrece într-o evanescență luminoasă – în ce privește valoarea poemului-, poetul mânuind, în spatele ei, asemenea unui regizor iscusit cuvintele, ca apoi, ciclul să se reia. *În văzul tuturor, Dansând pe moarte, Săptămâna trecută, Interiorul unei lacrimi, Melancolia a fost un dezastru, Avatar, Următoarea ta umbră* sunt poeme remarcabile și poate nu sunt singurele.

În *Dansând pe moarte*, autorul este obsedat că va dispărea înainte ca poezia să-i fie cunoscută/citită: „... mă voi preface în somnambulul curcubeu/ care apare după ploaia rece și beată// iar voi mă veți trăda pentru o altă zi/ și pentru o altă sticlă de vin// am să mor și voi nu mă veți găsi/ deși sunt tot aici și copleșit de taină”. – și unde se închipuie asemenea unui Christ pământean al, desigur, poeziei.

Întrepătrunderea cu moartea este un motiv în a se mărturisi toamnei: „nu poți să-i spui/ toamnei/ iubito// m-am întors dintr-o altă viață/ săptămâna trecută// acum sunt al tău/ după ce m-am culcat/ de câteva ori cu moartea// și mi-a plăcut”. - *Săptămâna trecută*.

Uneori totul pare o viață clandestină, cum aflăm din *Melancolia a fost un dezastru*: „pentru mine/ melancolia a fost un dezastru/ pentru că știi/ multă vreme m-am prostituat în fața/ unei albe hârtii// parcă atins de mândria ei// uitându-mă pe furiș în urmă/ la viața mea clandestină// fascinat de echilibrul perfect pe care/il face moartea pe

o sârmă de rufe/ când e gata să vină.”

În *Avatar*, cu un final memorabil, găsim ceva din expresivitatea lui Cioran: „cârțițe, trandafiri, găze vor să ne seducă/ în pragul unei grădini pierdute// tu ești obiectul disputei/ o demonstrație a spiritului pur// orele au tot mai puține trecători/ spre o altă ființă,/ un avatar// de aceea nu ne permitem o umbră/ pe înțelesul tuturor// dacă îți este foame vorbește limbii tale// cât timp te ascunzi într-un poem/ mesajul lui e într-o cădere continuă.”

Într-un dialog cu Creatorul, pe care îl umanizează, poemul următor – *Următoarea ta umbră* - încheie o carte de sine stătătoare: „sunt un apus uitat într-un grajd/ puțin îmi pasă dacă/ mi-e teamă, dacă/ mi-e la îndemână o voluptate/ sau locuiesc într-o întâmplare// nu-mi mai doresc nimic/ niciun fel de mare// ne vom iubi până la următoarea/ ta umbră/ extazul va ciuguli din palmă nori după nori/ voluptate după voluptate// doamne, vreau să-ți pun o întrebare/ vom reuși să stăm la o masă/ într-o cârciumă prelungă/ ca doi prieteni vechi despărțiți doar de o moarte?”.

Prin poezia sa, domnul N. Opreșan merită să ne fie coleg de breaslă. Ar fi o nedreptate greu reparabilă refuzarea acestei poezii care, cu fragilă îndrăzneală, bate la ușa instituției noastre.

RADU CANGE

“VÂNTOASELE DUNĂRII”

Cu un titlu bine ales, prin ambiguitatea sa productivă în plan estetic (*Menuetul singurătății: unu, doi, trei...*, Eubeea, 2007), volumul de versuri al cunoscutei scriitoare Nina Ceranu, ce ocupă, cum se știe, de altfel, un loc distinct în aria literaturii noastre de astăzi, ne surprinde. Oarecum neașteptat (totuși, în 2003, autoarea tipărea *Nihil sine Deo*, poem ce îi anunța preocuparea pentru poezie), după un număr de romane sau texte prozastice scurte, temeinic implantate în profilul personalității sale, recenta plachetă prezintă o fațetă inedită, aceea a unei poete ce se exprimă cu o remarcabilă capacitate de concentrare lirică.

Așadar, prozatoarea pare să-și abandoneze, pentru moment, măștile naratorului obiectiv, pentru a da expresie poetică unei înclinații, ce nu i-a fost niciodată străină, aceea de a transcrie tulburările sufletului. Și dacă enclavele de lirism ale textelor epice, generate, mai ales, de momentele descriptive (și înglobate în ele), se consumau în evocarea spațiului danubian, din părțile sudice ale Olteniei, acum Nina Ceranu comunică direct, dintr-o răsufare, acea încărcătură emoțională pe care apartenența la locurile obârșiei sale i-o trezește. Discursul liric, puternic participativ, îl înlocuiește pe cel prozastic; ceea ce, în narațiune, însemna scrutarea cu atenție și, de multe ori, cu răceala lucidității, a mediului, a grupurilor sociale sau a ceea ce forma, în genere, atmosfera, acum se transformă în sondarea straturilor adânci ale propriei interiorității, în căutarea, acolo, a universului natal.

Placheta cuprinde, de fapt, un singur poem, ce comprimă o bogată biografie existențială. Motivele, momente esențiale ale vieții –

nașterea și moartea – , sunt plasate în perspectiva unui citat din zicerile proorocului Isaia: „...cerurile vor trece ca un fum și pământul ca o haină se va învechi...”. Temei de bază i se adaugă ideea neîntreruptei treceri, a permanentei eroziuni, pe care o suferă lumea, cu tot ce implică ea.

Versurile aduc la suprafață același cronotop. Este arealul romanelor, plasat în preajma *albiei* răscolite de *vântoasele Dunării*, unde poeta însăși își are rădăcinile (*De acolo, înfășurat în nou-născutul care fusesem/ treceam în altar spre liturghie*), dar și locul mitic al unor geneze, al unor întrepătrunderi și corelații secrete: *În năvală, aerul de chindie/ se strecoară fierbinte și înăbușitor./ Cuibărindu-se/ prin toate ungherele serii/ se ține cu Dunărea./ ca doi amanți./ neștiuți de lume*. Fluviu tutelar, sursă de viață, *femeie plină de nuri*, *Dunărea ascunde*, în adâncurile ei, germei de viață, forțe zămislitoare: *N-am văzut/ o mireasă mai a închinatului !/ Gândește-te câți se iubesc/ și se spală în ea.//...O parte din dragostele/ le mănâncă peștii./ dar mai și rămân/ și –ncolțesc/ în taințele pântecului Dunării...*

În această ambianță de real și fabulos, viața își urmează cursul. Nina Ceranu punctează, în versuri concentrate, momentele esențiale care i-au marcat copilăria și maturizarea. Totul se desfășoară în linii de-abia schițate, ca într-un vis: contactul cu basmul, mirajul credințelor populare. Apoi, experiența morții (...*ca pe o frânghie întinsă/ între naștere/ și Plecareaceamare./ trec eu descumpănită.*), pierderea “rădăcinilor” (*Pumnul de țărăniță cade /pripit./ ca un fel de vinovăție /pe coșciugul ultimei mele rădăcini.*), în fine, o dată cu

desprinderea de părinți, prăbușirea casei natale, ruina și uitarea (*Casa se închide în sine/ cu lacăte mari./ Oștează./ Are un vai de iarnă./ un trosnet de ger./ un scâncet de câine rătăcit./ un cârâit de gaie flămândă.*

Poeta vorbește, în cele din urmă, despre propria solitudine, mărturisindu-și, cu franchețe, atașamentul față de acele locuri ale copilăriei sale (*Dacă e s-o spun - / și oricine poate să se supere -/ nu am alt loc mai bun/ și mai frumos./ M-a legat cu mii de fire Dunărea.*

Versurile, de o simplitate emoționantă, amestecând, în doze cumpănite, limbajul poetic cu cel vorbit (nu sunt ocolite expresiile locale), se derulează grav, aproape ca într-un ritual. Viața, comprimată între naștere și moarte, alunecă firesc, în doar câțiva pași: *unu, doi, trei...*. Oamenii se mișcă cu gesturi stilizate, de *menuet*. Evenimentele, caracterele, destinele se desprind pe acest fundal de senină lentoare, asemenea unor umbre (*În spatele oglinzii acoperite./ chipul tatei se estompează*). Sentimentele dominante sunt tristețea și acceptarea calmă a celor date. O vagă melancolie, regretul, încețoșează ambianța și se ascund în priviri (*În ochiul mamei/ a rămas/ oglindit/ un crâmpei de cer...*).

Oarecum izolat în creația sa de ansamblu, poemul, scris și publicat, se pare, dintr-un impuls de moment, încadrează și completează fericit personalitatea scriitoarei. Resursele lirismului, active, de altfel, și în proză (de multe ori, însă, surdinizate), se descătușează aici și ne lasă să vedem, în plină lumină, un autor complex, ajuns la maturitatea mijloacelor sale artistice.

OLIMPIA BERCA

Dincolo de conținuturile transmise și de conturarea epocilor pre și post decembriste, principala utilitate a cărții este indiscutabil aceea de a oferi ocazia observării contrastului dintre sterilitatea noilor spiritualități materialiste (din care face parte și psihanaliza practică de V.D. Zamfirescu) și bogăția de viață a creștinismului.

De la filosofie la psihanaliză și apoi... încotro?

Scriitorul Leonid Dragomir și-a obișnuit cititorii cu frumoase introduceri în câte o lume, prin fiecare dintre cărțile de dialoguri, având interlocutori pe Mihai Șora și Dan Ciachir, rezultând volumele *Mihai Șora – o filosofie a bucuriei și a speranței* (Editura Cartea Românească, 2009) și *Bucuria de a fi răsăritean. Convorbiri cu Dan Ciachir* (Editura Timpul, 2011). În cea mai recentă carte de acest gen – *De la filosofie la psihanaliză & retur*, Editura Trei, 2014 – cel care se află în fața întrebărilor este cunoscutul psihanalist Vasile Dem. Zamfirescu. În rândurile de mai jos voi prezenta o selecție – subiectivă – a unora dintre problemele disputate în carte, a cărei valoare rezidă tocmai în valențele și mizele polemilor. Dintre multiplele orizonturi deschise de carte am ales să mă raportez, urmând firul discuțiilor, numai la acela în care sunt provocate într-un fel sau altul diferite idei ce fac parte din creștinism.

Ca o primă observație este evident cât de mult înseamnă orizontul în care trăiește interlocutorul, comparând între ele aceste trei cărți, și relevant sub aspectul atmosferei create. Din cauza materialismului la care aderă V.D. Zamfirescu atmosfera acestui volum seamănă deseori cu cenușii orașelor comuniste. Întrebările lui Leonid Dragomir, care încearcă să aducă discuția pe terenul unei autentice spiritualități, sunt ca niște fire de iarbă ce încearcă să străpungă betonul. Nu am apelat în mod gratuit la atributul „autentic”; de multe ori apar termenii *spirit* și *spiritualitate* în carte, însă semnificarea lor te pune pe gânduri: „spiritul ar fi partea comunicabilă din noi, acel noi din fiecare eu”, în timp ce „sufletul ar fi partea individuală, necomunicabilă” (p. 49). Distincția este considerată importantă pentru a explica geneza creației artistice: întâlnirea între suflet (partea infailibilă a eului) și spirit (partea „traductibilă” a eului) se suprapune peste aceea dintre natură și cultură. Nu neg faptul că suflet și spirit pot fi înțelese și așa, dar în nici un caz nu poate fi acceptată reducerea lor numai la atât, golind spiritul de transcendență.

Așadar, șochează în primul rând ideea acestei noi „spiritualități” materialiste, adică o floare de plastic. Cu tot respectul pentru activitatea academică a dlui V.D. Zamfirescu, este imposibil să nu remarc sărăcirea pe care o aduce o perspectivă de acest fel și prin aceasta irelevanța răspunsurilor psihanalizei (cel puțin așa cum este prezentată aici) la marile drame ale omului, la „ce”-ul său vizând sensul vieții. Ce îi poți spune unui tânăr care se luptă cu senzația de gol din jurul său? Că îți „ordonez” inconștientul? Și apoi, dacă se dezordonează imediat, mai rău decât înainte? Cu asemenea răspunsuri și metode de „salvare” îmi dau seama că strigătul omului – ale cărui nevoi metafizice nu pot fi ignorate – rămâne unul neauzit sau pe care o mare parte a psihanalizatorilor se face că nu-l aude.

Dincolo de conținuturile transmise și de conturarea epocilor pre și post decembriste, principala utilitate a cărții este indiscutabil aceea de a oferi ocazia observării contrastului dintre sterilitatea noilor spiritualități materialiste (din care face parte și psihanaliza practică de V.D. Zamfirescu) și bogăția de viață a creștinismului. Sau

contrastul dintre cunoștințele nemântuitoare (ori chiar antimântuitoare) și Cunoaștere. Departe de mine să neg meritele reale ale psihanalizei, însă absolutizarea ei și cu atât mai mult așezarea pe soclul spiritualității reprezintă un abuz – ca florile de plastic. Materialismul și psihismul nu pot da răspunsuri adecvate tocmai pentru că nu se raportează adecvat la om; se apelează la o lentilă spartă. Edmund Husserl, părintele fenomenologiei, atrage atenția, în critica sa la adresa obiectivismului și psihologismului (în *Filosofia ca știință riguroasă și Criza umanității europene și filosofia*), asupra acestui pericol al abordării inadecvate; de aceea o știință depre psihic nu este și o știință despre suflet.

De exemplu, dl. Zamfirescu afirmă că este normal și „nu este ceva monstruos să și urăști persoanele pe care le iubești, pentru că așa e natura umană”, iar puțin mai înainte, la aceeași pagină (51): „de fiecare dată când mă întâlnesc cu ambivalența afectivă în diferite forme, de fiecare dată retrăiesc și surpriza și opoziția față de această realitate care într-adevăr trebuie trecută printre existențiali”. Faptul că există o largă paletă afectivă este ceva, dar ideea că ambivalența afectivă față de o persoană este un existențial este cu totul altceva, pentru că se vorbește despre posibilitate ca și cum ar fi un dat. Unul dintre cele mai bune tratate de psihologie (în sens etimologic, ca știință despre suflet) este *Scara Sfântului Ioan din Sinai*. Acolo rezolvările nu sunt pe jumătate sau pe sfert, ci depline, pentru că se ține cont de omul întreg; antropologia creștină nu este ciuntită și nu merge pe băjbăite, ea beneficiind de experiența înaintașilor, continuu interogată și reconfirmată.

Cunoașterea structurii umane, preocupare deosebită pentru creștini, este absolut necesară pentru înțelegerea latențelor ce pot fi dezvoltate și a curenților pe care trebuie să le depășim. Sfinții Părinți, mari antropologi, știu că omul (trup, suflet și duh sau spirit), în funcție raportul dintre părțile sale și de activarea unora în detrimentul altora, se poate îndobitoci sau îndumnezei. Lupta continuă a creștinului – spre deosebire de lupta continuă a celui care își face „analiza” (în sensul promovat de psihanaliză) – nu se desfășoară niciodată într-o singurătate ontologică, ci este totdeauna vegheată, iar Hristos, ca să îl citez pe Nicolae Steinhardt, pune umărul, nu este retras, ca Buddha, în nirvana. De asemenea, lupta este mult mai complexă, provocările venind dinspre trup, lume și diavol; bineînțeles, diavolul este pentru mulți psihanalizatori doar un bau-bau al „umbrei”, ideea existenței unor ființe imateriale malefice făcându-i să zămbescă.

În sfârșit aflăm – din reproșul pe care dl. Zamfirescu i-l aduce lui Max Scheler –, că „științific” vorbind (nu de-altceva, dar și Nietzsche „demonstrase”, doar filosofic), morala creștină are o natură resentimentară, este un produs al resentimentului claselor defavorizate. De asemenea, ca să nu existe confuzii, psihanalistului i se pare (vezi paginile 54-55), combinând niște idei, că „ideea iubirii creștine este un produs al resentimentului, ceea ce nu înseamnă că ea a jucat doar un rol negativ” (deci în general a jucat un rol negativ!). Și tot așa și mai departe, ca să ne între bine în cap.

Așadar, mai bine să ne sondăm inconștientul cu ajutorul unui psihanalist. Dar după care teorie? A cărui psihanalist? Mai ales că există și pericole: „Sunt și cazuri de acest fel când se produc regresii [spre psihoză] maligne, dar nu sunt frecvente” (p. 91). În cazul spovedaniei și al pregătirii dinaintea ei, „sondarea” interioară este fără reacții adverse. „Pericolul” este numai acela că îți cresc vizibil șansele de vindecare.

La întrebarea adresată de Leonid Dragomir – dacă psihanaliza nu riscă să capete și ea un accent ideologic, ținând cont că Freud se raportează la religie asemenea ideologiei comuniste – interlocutorul său ne asigură că „Sunt șanse reduse, pentru că psihanaliza este chiar opusul ideologiei. Ea implică o experiență reală care asigură desprinderea de idoli, de falșii lideri. Ea este o practică și o teorie a demistificării și a individualității” (p. 95). Însă imediat mai departe aflăm cât de mult luptă psihanaliza cu idoli: psihanalizatorii pun mare preț pe „genealogie” în rândul breslei. V.D. Zamfirescu afirmă că această sursă de legitimitate este „și ca un fel de titlu de noblete: eu mă trag din Freud. Despre noi, psihanalizatorii români, nu se poate spune așa ceva (...) Ulterior, în ultimii 10-15 ani, unii dintre colegii noștri au făcut analiză în Occident și, indirect, prin analiștii lor, s-au înrudit cu Freud”. Deci eliminăm idoli, dar vrem să ne înrudit cu Freud care astfel devine pentru adepții săi un „tătuca”. Mulți psihanalizatori îl resping pe Hristos și învățătura iubirii creștine „resentimentare”, dar vor să se tragă din Freud. Tristă situație!

Din cauza definițiilor date sufletului și spiritului, partea necomunicabilă, respectiv aceea comunicabilă a eului, întâlnim nedumeriri deghețate în întrebări precum următoarea: „În această carte [Filosofia inconștientului] pledați pentru o autonomie funcțională, nu genetică a spiritului conștient. Adică deși spiritul își are originea în suflet, în zona inconștientului, totuși el își poate controla sursele sufletești din care provine. Nu riscă o astfel de viziune, ce ține de paradigma freudiană, de data aceasta, să epuizeze spiritul în conținuturi sufletești?” (p. 107).

Urmărind firul discuției și fiind atent la amalgamul de concepte mult prea mobile, începi să observi că ai de-a face cu o revrăjire a lumii prin limbaj, aspect care a fost în detaliu analizat de Karl Popper încă din prima sa lucrare de bază, *Logica cercetării*, apărută în 1934. Așa-zisul statut științific al psihanalizei este serios pus la îndoială, principalul argument fiind acela că psihanaliza se sustrage testabilității; pentru că nu spune ceva despre realitate, în principiu ea nu poate fi infirmată, falsificată, așa cum nu poate fi infirmat nici marxismul. Aceste aspecte sunt sesizabile și citind cartea în discuție; începi să crezi că nu prea se știe nimic sigur despre suflet. Aflăm că „ceea ce are în comun orice psihanaliză cu domeniul științei este o anumită rigoare rațională (...) între știință și artă” (p. 110), deci o rigoare... ambiguă. Câtă diferență între această băjbăială și unitatea ortodoxiei despre suflet și luptele sale, cauzele căderilor și armele ridicărilor, pornirile inconștiente (da, inconștientul nu a fost descoperit de Freud!) și discernământul necesar pentru a face lumină în lumea ascunsă, subterană →

Biblioteca de filozofie

Iisus din Nazareth

Nicholas Thomas Wright, unul dintre cei mai importanți teologi anglicani contemporani, este totodată și un mare apologet (apărător al credinței) creștin, înscriindu-se într-o tradiție britanică, ce include nume precum: G.K. Chesterton, C.S. Lewis sau J.R.R. Tolkien. Subtitlul cărții sale *Iisus pur și simplu* (trad. de Ioan I. Ică jr, Ed. Deisis, Sibiu, 2015) propune “o nouă viziune despre cine a fost, ce a făcut și de ce contează”. Toate acestea sunt întrebări simple cărora nu este doar greșit să li se răspundă simplificator, banal, ci și periculos, cum a dovedit-o de atâtea ori istoria creștinismului. Dar nici complicațiile savante nu ajută prea mult fiindcă îndepărtează de asumarea personală, cu toată ființa a mesajului creștin. Cum spune autorul, cu un umor britanic presărat discret de-a lungul întregii cărți: “cu Iisus e ușor să fii complicat și dificil să fii simplu”. Și totuși, el reușește în cele trei sute de pagini ale cărții să ne ofere o poveste despre cel mai important eveniment din istorie ce surprinde prin firescul și evidența neașteptate. Specialist în creștinismul primelor secole, Wright interpretează Evangheliile fără să ignore o clipă contextual istoric în care a trăit și a propovăduit Iisus Hristos, legându-l de evenimente trecute care l-au făcut posibil de cele viitoare pe care le-a generat. Principala consecință a unei astfel de lecturi istorice este dezvăluirea faptului că Dumnezeu lui Israel, Dumnezeu Scripturii este cu totul altceva decât o entitate abstractă, situată într-o altă lume, cum a fost conceput din Evul Mediu până în contemporaneitate. Evreii venerau și așteptau, conform tradiției lor profetice, revenirea lui Iahve, sălășluirea sa în Templul din Ierusalim și conducerea întregii lumi printr-un rege evreu ales de El.

Misiunea lui Iisus Hristos se înscrie chiar în acest orizont al așteptărilor și speranțelor poporului ales. Numai pe fundalul stărilor de lucruri din Palestina începutul de secol I poate fi înțeles mesajul său. Evangheliile sunt relatarea a ceea ce se întâmplă când Dumnezeu preia într-adevăr conducerea lumii, contrazicând așteptările celor care doreau chiar aceasta, însă pentru folosul propriu.

Uzând de o metaforă, teologul britanic îl situează pe Iisus în centrul unei “furtuni perfecte” produsă de întâlnirea a trei mase de aer: cel rece al puterii imperiale romane, cel supraîncălzit al naționalismului mesianic evreu și “vântul divin”, elementul impredictibil reprezentat de Yahve. Cartea reconstituie din diverse unghiuri modul cum s-au combinat cele trei forțe în producerea uraganului ce a dus la răstignirea lui Iisus în ajunul Paștelui iudaic. Rezultă o narațiune coerentă cu un “personaj” extrem de viu, față de care nu poți rămâne indiferent, care convinge prin realismul relatării despre ceea ce a însemnat și înseamnă asumarea de către Iisus a promisiunilor făcute de Dumnezeu lui Avraam, Isaac și Iacov și a mesajului marilor profeți ai lui Israel. Lectura cărții *Iisus pur și simplu* a avut asupra mea un impact similar filmului lui Franco Zeffirelli, *Iisus din Nazareth*, văzut pentru prima oară înainte de 1989. Efectul persuasiv sporește și prin faptul că autorul nu ocolește întrebările potențialilor sceptici, de genul celor care-l reduc pe Hristos la un simplu om, fie și extraordinar și, pe de altă parte, nu ezită să pună sub semnul întrebării nici “certitudinile” tradiționaliștilor dogmatici. Ambele grupuri tind să construiască imaginea unui Iisus anistoric cu un impact aproape nul asupra evenimentelor social – politice din vremea

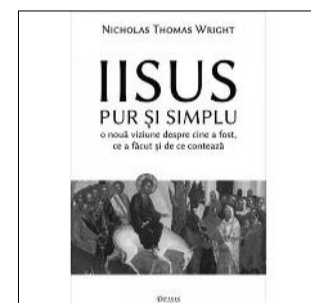
sa și după aceea. Or, scrie Nicholas Thomas Wright, “cultul adus Dumnezeului pe care-l vedem lucrând în Iisus e actul cel mai încărcat politic pe care-l putem săvârși vreodată. Cultul divin creștin declară că *Iisus* (s.a) este Domn și, prin urmare, nimeni altcineva nu mai e așa ceva”. Astfel nici nu s-ar putea explica persecuțiile la care au fost supuși creștinii în Imperiul roman și ulterior. Noutatea viziunii propuse de *Iisus pur și simplu* constă în accentuarea dimensiunii politice a misiunii lui Iisus Hristos, ce trebuie continuată de Biserică. În calitate de “trup al lui Hristos”, ea are datoria să conlucreze cu Dumnezeu la realizarea Împărăției Sale, “pe pământ ca și în cer”, cu riscul de a intra în conflict cu puterile lumești oricare ar fi ele. Cerul și pământul trebuie să se unească aici și nu într-o altă lume, iar omul, creștinul, este chemat să nu evadeze într-o transcendență vagă sau într-o interioritate asemenea, ci să iasă din sine spre împlinirea planului lui Dumnezeu, început prin întruparea lui Iisus Hristos, continuat prin Învierea sa și pogorârea Duhului Sfânt la Cinzecime.

Prin Noul Legământ realizat în Iisus Hristos Dumnezeu nu-și anulează creația, ci vrea să o reînnoiască spre a o mântui de consecințele păcatului oamenilor. Accentul pus de teologul britanic pe dimensiunea istorică, pe umanitatea lui Iisus Hristos, în răspăr cu tendințele neopăgâne și neognostice postmoderne¹ reușește, paradoxal sau nu, să-l facă și mai vizibil pe celălalt Iisus al credinței, parte a unității treimice.

¹ Cu privire la importanța, originalitatea și controversale stărnite de perspectiva lui Wright în mediul teologiei anglicane lămuritoare este Postfața lui Ioan I. Ică jr., *Nicholas Thomas Wright – episcop teolog al Împăratului Hristos*.

Dumnezeul Scripturii este cu totul altceva decât o entitate abstractă, situată într-o altă lume, cum a fost conceput din Evul Mediu până în contemporaneitate...

—> a sufletului. Pentru testarea a ceea ce afirm recomand *Războiul nevăzut*, ediția Sfântului Nicodim Aghioritul sau, mai bine, a Sfântului Teofan Zăvorâtul, scrisă în secolul al XIX-lea, deci înainte de apariția școlii psihanalitice; cei doi participau însă la o Școală veche de 1900 de ani (atunci).

Deși Freud, într-o etapă matură a operei sale, dă curs „vocației filosofice reprimată” (p. 112), el nu părăsește paradigma materialistă (așa cum ar putea să ne dea impresia contextul), din cauza semnificării păguboase – a sufletului și spiritului – care ne aruncă de tot în confuzie. În plus, științele nu duc neapărat la materialism, ba dimpotrivă, dacă ținem cont de rezultatele fizicii cuantice. De asemenea, filosofia nu trebuie neapărat asociată spiritualului doar pentru că pomenește de spirit. Multe filosofii sunt materialiste, încă din antichitate (precum atomismul), culminând cu reprezentanții Iluminismului francez; nu este deloc întâmplător că psihanaliza, o „spiritualitate” materialistă, a prins foarte bine în Franța, leagănul materialismului modern.

Prin modul în care este prezentată în această carte de dialoguri, psihanaliza seamănă mai mult cu o religie de-transcendentalizată, „purificată” de metafizic – o recunoaște îndirect V.D. Zamfirescu: „Cred că orice psihanaliză are o încărcătură religioasă, măcar în ceea ce privește modul de organizare al asociațiilor psihanalitice, ca niște biserici, cum pe bună dreptate s-a spus. Există întemeietori, apostoli, ierarhi, apărători ai purității doctrinei ș.a.” (p. 120). „Mântuirea” rămăsese ultimul

termen care trebuia platizat pentru ca relativizarea să fie deplină: „Acceptarea faptului că psihanaliza reprezintă una dintre căi, nu calea, înseamnă mântuire, normalitate” (p. 143).

Dimensiunea speculativă a psihanalizei iese mult mai bine în evidență atunci când este aplicată la nivel social. Iar vechile obsesii ale psihanalistului reapar și aici. La observația lui Leonid Dragomir privind o autentică noblețe și înțelepciune a lui Noica (discutând pe marginea cărții *Rugați-vă pentru fratele Alexandru*) în raport cu torționarii, psihanalistul ne lămurește: „părerea mea este că la Constantin Noica nu era vorba de asumare, ci de o ascundere a conflictului. A-ți fi milă de torționar este, presupun, o fugă de problemă, o evitare. L.D.: Deși creștinismul asta propovăduiește, iertarea și mila, chiar iubirea față de dușman. V.D.Z.: Dar creștinismul are rădăcini resentimentare, așa cum au arătat Nietzsche și alții după el” (p. 137). Acest „au arătat” este foarte slab, însă V.D.Z. îl ia ca pe o axiomă convenabilă pentru „spiritualitatea” pe care o propovăduiește. Se pare că el îi vede pe toți după propriul calapod, nu înțelege că poate exista o autentică iertare și jertfă. Este un mecanism binecunoscut ca atunci când realitatea nu se mai potrivește teoriei pe care o iubești, să „aranjezi” realitatea astfel încât să se încadreze universul tău conceptual. (Știința funcționează exact invers). Acestui viciu al pseudoștiințelor îi sunt dedicate multe pagini de către epistemologi. Și apoi, cum rămâne cu afirmația că psihanaliza este angajată în lupta împotriva idolilor?!

Florian Silișteanu

Din cana cu păsări

din pridvor și seaca lumii

dintre toate câte sunt, pietre pe pământ

numai una este tare, piatra ...care doare!

mama mea a fost și ea, piatră Domnului ...cândva

până m-a născut pe mine

vine Dumnezeu acasă

după El un înger șchiopătând de fulger și de lung de pieptănat

aruncând pietre prin curți printre vii și printre sluți

- pietre băăăăă, pietre măăăăă!

dar nimeni nu se apleacă, morții mele să petreacă!

dintre păsările toate

numai tu cea mai aproape

piatră care ne desparte

29 iunie, mănăstirea din cleanton,
michigan - usa

Mariana Șenilă-Vasiliu

Mintea cea de pe urmă a românului

„Din orice brad ne tulbur-o mustrare
Și tot mai greu păcatul ni-l arată”

Octavian Goga

...s-ar putea ca într-o bună zi să nu mai avem parte nici de cele patru scânduri pentru coșciug. S(t)at fără câini, țară fără adevărați stăpâni, muica Românie e la mâna hoților autohtoni, dar mai cu seamă a străinilor în folosul cărora se emit legi cu dedicație.

În vara anului 1994 mă aflam la mănăstirea Bistrița, din Vâlcea, în buna compania a doi prieteni, binecunoscuții biospeologi de la Institutul „Emil Racoviță”, de pe lângă Academia Română, soții Ștefan și Alexandrina Negrea. Pentru efortul lor benevol depus la trierea arhivei rămase după decesul soțului meu, biologul George D. Vasiliu, când munciseră cot la cot cu mine timp de două săptămâni câte opt ore pe zi, înghițind praful depus în peste 50 de ani - cu toate că purtam măști pe față, praful tot răzbea pe lângă ele, iar la sfârșitul zilei ne dădeam duhul tușind -, am considerat că cea mai potrivită răsplată ar fi o cură de aer curat, în mijlocul naturii. Faptul că o cunoșteam pe maica stareță mi-a înlesnit cazarea la mănăstire.

În imediata apropiere a locașului mănăstiresc se află cunoscuta Peșteră cu Lilieci de care cei doi au înțeles să profite încă din prima zi, mai cu seamă că specialitatea lui Ștefan sunt *cladocerii*, niște ființe minuscule care trăiesc în guano de liliac. Într-o cercetare anterioară, descoperise tocmai acolo un *cladocer* neidentificat căruiua i-a dat numele *decapolitul*, după numele sfântului Grigore Decapolitul ale cărui moaște sunt păstrate într-o raclă de argint minunat lucrată de bijutierul brașovean Georg May II (1688-1712), comandată și donată mănăstirii de Brâncoveanu. Cum oficialitățile de dinainte de 1989 habar n-aveau cine a fost sfântul al cărui nume îl purta *cladocerul* în cauză, denumirea a scăpat de cenzură și așa a rămas.

În ziua următoare le-am propus o incursiune pe Cheile Bistriței și dincolo de ele, în plin munte, unde să punem și de un picnic adevărat, cu fripuri pe jărătic și vin ținut la rece în apa Bistriței. Locurile sunt de o mare frumusețe, iar pădurea e încă virgină. Cheile strâmte, cu pereți înalți, răcoroase întotdeauna din cauza umbrei pe care și-o țin reciproc masivele de stâncă sunt locul de trai și cuibărit al unei păsăruici ciudate numite *fluturelul de stâncă*. Pasărea asta își duce întreaga viață fără a coborî vreodată pe pământ. Se hrănește în zbor, cuibărește pe cele mai inaccesibile țancuri, iar când vrea să se odihnească se lipește de stei desfăcându-și aripile precum un fluture. Abia atunci remarcă culoarea aripilor sale roșii ca focul, altminteri e cenușie precum stâncă cu care se confundă. După Chei, cât vezi cu ochii, de o parte și de cealaltă a muntelui, codru neatins, în care copacii nu pier de topor, ci de bătrânețe. Anterior, de câte ori m-am plimbat pe Cheile Bistriței, mai ales după furtună, mi s-a întâmplat să aud bufnetul înfundat al copacilor grei de vârstă care se prăbușeau de-a-n picioarele.

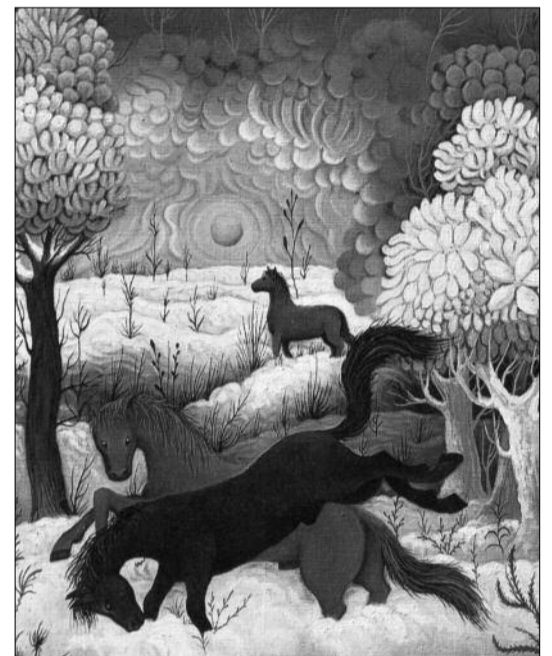
După câțiva kilometri parcurși, am aflat locul potrivit unde să poposim: un tăpșan în dunga codrului, destul de larg ca să putem face foc fără grijă, și râșorul curat în care am culcat la răcoare sticla cu vin. Până să mă ocup eu de cele gospodărești, de făcutul focului și aranjarea mesei, Ștefan a scos din portbagajul bătrânei sale Dacii un hamac de fibre vegetale adus taman din Cuba, unde participase în calitate de specialist la două expediții privind explorarea, cartarea și studierea faunei speologice. Cercetarea celor 61 de peșteri a fost făcută pentru întâia dată

de o echipă complexă româno-cubaneză între anii 1969 și 1973. Aventurile prin care s-a trecut au fost povestite cu bun har de scriitor de Ștefan Negrea în volumul *Expediționari români la tropice* (Ed. Sport-Turism, București, 1980). Nu este singura carte publicată de Ștefan Negrea, lui i se datorează și volumele *Prin peșterile lumii*, *Peșteri din România*, precum și *Pe urmele lui Grigore Antipa*. Iar de n-ar fi fost vremurile așa sucite și vitrege, urma să publice un volum dedicat biologului George D. Vasiliu, pentru a cărui muncă și probitate științifică avea o imensă prețuire și admirație. N-a fost să fie, după cum nici George D. Vasiliu n-a apucat să-și publice ultimele patru mari lucrări de biologie la care a trudit până în pragul morții. Soarta, cum zicea înțelept-fatalista mea mamă.

În timpul expedițiilor din Cuba, Ștefan și-a lăsat o dichisită barbă scoțiană așa cum nici măcar scoțienii sadea n-au mai văzut. Barba îi scotea în evidență personalitatea ori pe unde se ducea, dar mai întâi și mai întâi în comisiile de doctorat pe care le conducea, atât în țară, cât și în străinătate. Adăugată vorbeii sale moldovenești, molcome și îndulcite, barba scoțiană crea un efect nițel comic care însă îi atrăgea totală simpatie a celor care îl vedeau și îl auzeau vorbind. Prețuirea și afecțiunea soților Negrea față de soțul meu, după moartea lui a trecut în întregime asupra-mi, altminteri cine ar fi fost atât de nebun să se înhame benevol la salahoreala imensei, diversei și stufoasei arhive George D. Vasiliu.

Gândul că Ștefan a adus hamacul special pentru mine, să-mi facă o mică bucurie în marea de amar și marasm în care pluteam pe atunci, m-a emoționat. După ce ne-am ospătat în bună lege, m-a poftit în hamac. La o vreme, mai potolindu-mă cu legănatul, am intrat într-o stare de melancolie, mulțumindu-mă să privesc printre gene cerul și codrul des ca peria. De unde până atunci mă bucurasem, odată ce mă pălește o profundă întristare: *„Măi Ștefane, îi spun bunului prieten, știi tu că va veni o zi când nu ne vom mai putea bucura de libertatea de a intra în pădure ca până acum? Că pădurile, până mai ieri ale noastre, vor fi doar ale câtorva? Că vor fi îngrădite cu sârmă ghimpată de care va spânzura avertismentul „Nu treceți! Proprietate privată”? „Ce-ți veni?”*, m-a întrebat Ștefan mirat. Starea de deprimare și neliniștea mi se trăgea de la vehemența cu care deputatul PNȚCD, Lupu, îi tot da în sus și în jos cu *“restitutio in integrum”*. Iar aparițiile lui în Parlament erau tot mai dese și tot mai agresive, dar în același timp și nechibzuite. O făcea fără să se gândească barem o clipă la urmările dezastruoase ale unei legi, prea laxe și largi, care nu delimita retrocederile doar la urmașii direcți ai foștilor proprietari și nici la limitarea sumei de despăgubire, așa cum se procedase în alte țări foste comuniste. În loc să se rețeze dintr-o singură lovitură coada pisicii, după 25 de ani ea continuă să fie scurtată milimetru cu milimetru. După cum s-a procedat, ne-ar mai trebui încă o țară ca să fie satisfăcute cererile celor îndreptățiți, dar mai cu seamă a tot soiul de terchea-berchea, fără căpătâi, fără morală, fără scrupule, puși pe căpătuială, care s-au strecurat prin ochiurile prea mari ale legii. S-a furat și jefuit ca în codru, iar mai la urmă au fost furați înșiși codrii, iar în unii munți nici nu mai există pădure. Spolierii naționale i s-a adăugat

jaful făcut de străinii de țară și neam care, cu ajutorul cozilor de topor băștinașe au pustiit Carpații de podoaba codrilor, lăsând în urma trecerii lor doar miriști goale. Iar dacă lucrurile vor continua tot așa, s-ar putea ca într-o bună zi să nu mai avem parte nici de cele patru scânduri pentru coșciug. S(t)at fără câini, țară fără adevărați stăpâni, muica Românie e la mâna hoților autohtoni, dar mai cu seamă a străinilor în folosul cărora se emit legi cu dedicație. Referitor la un fenomen similar patrecut acum o sută de ani, G.D. Belinsky scria în *“Revista pădurilor”* din 1920: *“Acum exploatarea (pădurilor - n.n.) devine, așa cum s-a spus pe bună dreptate devastare”* (apud C.C. Giurescu, *“Istoria pădurii românești”*). Când actualul guvern a supus votării în Parlament noul cod silvic, de natură să limiteze exploatarea pădurilor noastre de către străini, în mod special de firma austriacă Schweighofer, care a intrat în pădurile transilvane ca uliul în curtea cu păsări, aceștia au sărit ca arși, au amenințat și s-au plâns sus de tot. Acolo sus, președintele a zis și el: *“Nein!”*, că doar n-o să-i scoată ochii neamț la austriac pentru niște români.

Nu știu alții cum și ce anume citesc, dar în interesul meu pentru lectură istoria ocupă un loc esențial, poate chiar primul. Pentru că tot, dar absolut tot este legat și cuprins în istorie, iar cea a României mă interesează în mod special pentru că, așa cantitate infimă cum sunt, cu moșii și strămoșii mei, fac parte din ea. Nu pot trăi ca lintița pe apă fără să știu de unde vin, cine sunt și încotro mă îndrept. Dacă la primele două întrebări am primit oarecare răspunsuri, cea încotro ne îndreptăm îmi dă mari tulburări sufletești și neliniști. Întâmplări din trecutul istoric al țării, exemplare în acest sens, le îndreptățesc.

Pădurile au fost și sunt vitale pentru români, doar motivele sunt puțin diferite de la un timp la altul. Lui Paul de Alep, un vornic din Țara Românească i-a explicat rolul jucat de codri în rezistența românilor la atacurile otomane: *“Țara noastră”, zicea el, “n-are castele. Drept castele și fortărețe avem acești munți și păduri împotriva cărora nici un dușman nu poate birui. Dacă ar fi fost altfel, și dacă am fi avut cetăți pe teritoriul nostru, turcii de mult ne-ar fi scos din ele”*.

Din păcate, odinioară, ca și acum, au existat cozi de topor. Scriind despre modul sălbatic în care au fost exploatare pădurile

Ștefan Negrea

Vrancei de către "Foresta română" a baronilor Groedll - toate firmele străine și-au ascuns și își ascund adevărata identitate sub denumiri cât mai românești! -, C.C. Giurescu scrie în a sa "Istorie a pădurii românești" că totul s-a făcut "cu concursul câtorva moșneni fruntași - adevărate cozi de topor (...)". Între ce se întâmplă acum un secol și ceea ce se întâmplă azi, nu-i nicio diferență; așijderea, nu-i vreo diferență între baronii Groedll de atunci și Schweighoferii de azi, între "moșnenii fruntași-cozi de topor" de anțărț și polit-afaceriștii actuali. Tot învârteli, tot corupție, tot legi măsluite în favoarea străinilor, tot nepăsare, tot jaf și nedreptate față de români. Dar nici cu "moșnenii" autohtoni nu mi-e rușine, înhață și ei câte o halcă de pădure de vreo 360 ha, suprafață frumușică, nu-i așa? Pe unde piciorul tătâne-su și mumă-sa n-au călcat în viața lor, împinse de lăcomia fără margini și nerușinarea fără limite, cu ajutorul tehnicii avansate, exploatarea pădurilor carpatine a atins stadiul catastrofal. Ce se tăia acum două secole în zeci de ani, se doboară și se fură de firmele străine acum în câteva luni. Și totul cu complicitatea politicianilor și guvernanților care, fie din prostie, fie din indolență, fie, cel mai adesea pentru că s-a "uns" cine și unde trebuie

Exploatarea nechibzuită și exportul necugetat de lemn românesc nu-i de dată recentă, ci-i de multișor poveste. Diplomații străini de acum mai bine de un veac și jumătate, nu stăteau doar de bârfe, cancanuri politice, baluri și tras de sfori, ei stăteau cu ochii în patru, foarte atenți la acele bogății autohtone de care țările lor ar fi fost interesate. În raportul diplomatic din 1845, consulul francez Billecoq informa: "Nicio țară din Europa nu poate furniza un asemenea lemn (stejar - n.n.), de o calitate și o abundență remarcabilă ca Principatele dunărene, în special Principatul Moldovei". (apud C.C. Giurescu) Câțiva ani mai târziu, lemnul românesc de construcție ajungea în marile porturi ale Europei, iar douăzeci de ani mai târziu era solicitat de "Compania Universală a Canalului Maritim Suez". În realitate, aceasta nu era deloc „universală”, ci o companie franco-egipteană în fruntea căreia se afla Ferdinand de Lesseps, diplomat de carieră și spirit întreprinzător, ajutat în demersurile sale de relații sus-puse atât în Franța - se zvonea că ar fi fost înrudit cu împărăteasa Eugenie, născută de Montijo și Guzman (1826-1920) -, cât și în Egipt, unde se bucura de prietenia lui Said, guvernatorul Egiptului. În problema procurării lemnului de stejar din țara noastră atât de necesar și de neînlocuit în construirea Canalului de Suez - calitățile stejarului românesc îl recomandau înaintea altor esențe dat fiind că, în contact cu apa devenea foarte dur, însă și elastic și mai ales rezistent -, importante au fost relațiile dintre Cuza și Napoleon al III-lea, susținător al domnitorului, dar și al cauzei Unirii definitive a Principatelor! Impresionat de personalitatea împăratului, Cuza a încercat să-l imite în toate cele, inclusiv în vestimentație și tăietura bărbii, așa cum se poate vedea în portretul oficial.

Se părea că problema Canalului de Suez era o chestiune ce-i privea doar pe bărbați, atunci când, un rol deloc neglijabil în această ecuație l-a jucat împărăteasa Eugenie. Imaginea ei delicată și fragilă din portretele de epocă induce în eroare. Sub mătăsurile cu care era îmbrăcată se ascundea o voință de oțel, iar piciorușele sale, celebre prin micime, au făcut pași uriași în politica celui de-al Doilea Imperiu, atât în bine, cât și în rău. Influențat de împărăteasă, împins de la spate de ea, Napoleon al III-lea a declarat în 1870 război Prusiei, război care s-a încheiat

cu înfrângerea acestuia la Sedan, de unde și răutăciosul joc de cuvinte colportat după aceea: "Napoleon cedant Sedan, ceda ses dents". A urmat exilul în Anglia și, la trei ani doar, moartea împăratului...

Ferdinand de Lesseps, verișorul îndepărtat al Eugeniei de Montijo și Guzman, și-a început cariera diplomatică în Egipt, la Cairo și Alexandria, unde, după o pauză a revenit în 1854 când pe tronul Egiptului a ajuns bunul său prieten Said. Domnia acestuia a fost scurtă (1854-1863), însă foarte profitabilă pentru Lesseps, care a avut ideea tăierii istmului de Suez printr-un canal ce urma să lege Marea Mediterană cu Marea Roșie care ar fi scurtat în acest fel calea maritimă dintre cele două mări, până atunci obligată să ocolească Africa. Pentru construirea Canalului era nevoie însă de mult lemn de stejar foarte rezistent la apă, iar acela nu putea proveni decât din Principate, așa cum remarcase deja consulul Billecoq. Ferdinand de Lesseps s-a adresat rudei sale îndepărtate, împărăteasa Eugenie, aceasta l-a convins pe Napoleon al III-lea, iar suveranul francez s-a adresat lui Cuza. În fine, domnitorul român, printr-o scrisoare din 1864, adresată lui Ismail, succesorul lui Said, confirma trimiterea unor uriașe cantități de lemn din pădurile României. Informația în cauză o dă tot C.C. Giurescu care citează scrisoarea lui Cuza adresată kediului Egiptului din 22 iulie/3 august 1864. "Imense cantități de lemn din pădurile României au fost întrebuintate la construcția Canalului de Suez și comerțul maritim, urmând calea deschisă de aceste prime expediții, a dus de mai multe ori încă cerealele noastre în portul Alexandriei". O singură greșală face din cauza grabei C.C. Giurescu: termenul de kedi/vicerege a fost înființat de Înalta Poartă abia în 1867, deci la trei ani după scrisoarea adresată de Cuza guvernatorului Egiptului, și a fost folosit doar până în 1914. În ce privește locul de exploatare a lemnului în cauză, acesta se afla în principal în munții Lotrului, dar și în alți munți.

La inaugurarea Canalului de Suez din 1869 au participat mai multe capete încoronate ale Europei. Franța a fost reprezentată de împărăteasa Eugenie, fapt ce arată fără dubiu rolul jucat de ea în această întreprindere inginerască, gigantescă pentru vremea respectivă. Imensul succes de care s-a bucurat, l-a împins pe de Lesseps să repete aventura dincolo de Atlantic. După doar 11 ani, el a fondat o nouă companie al cărei țel era tăierea Canalului Panama. Bineînțeles, tot cu ajutorul stejarului românesc. Lucrurile n-au mers însă așa cum sperase și în 1889 Compania Panama a dat faliment. Acuzat de nereguli și malversațiuni financiare, Ferdinand de Lesseps și fiul său au compărut în fața tribunalului care i-a condamnat la câte cinci ani de închisoare și o amendă foarte condimentată. Până la urmă, Curtea de Casație a suspendat condamnarea la închisoare, nu însă și amenda. Stresat rău de cele ptrecute, afectat de oprobriul public a cărui țintă ajunsese, Ferdinand de Lesseps a murit înainte de a se da condamnarea definitivă.

Cele două mari lucrări ingineresti din a doua jumătate a secolului XIX, Canalul de Suez și Canalul Panama, au însemnat pentru pădurile românești o exploatare masivă și nechibzuită, nu însă și singura. Era necesară o restricționare a tăierilor pădurilor și o raționalizare a acestora, drept care, după modelul austriac al "Orânduiei pădurilor" din 1781, care se referea la exploatarea codrilor transilvani - oare austriecii de azi care exploatează lemn la noi de ce nu le mai respectă? -, un secol mai târziu, în 1872, s-a

dat și în Principatele Unite "legea pentru administrarea domeniilor statului", iar "serviciul de silvicultură a fost însărcinat cu administrația și paza pădurilor". În sfârșit, în 1881 s-a emis și primul Cod Silvic. Degeaba însă, prin varii tertipuri, legea a fost mereu ocolită și încălcată, iar exploatarea nesăbuită au continuat. Ca și azi, când cu toată legislația de protecție a pădurilor, se continuă același mod sălbatic de tăieri, de nu cumva încă mai rău. Intrarea în Uniunea Europeană a adus o serie de beneficii României, dar legislația ei îngăduie străinilor mult prea ușor, pe chestiune de "generalizare", încălcări grosolane ale protecției patrimoniului național. Exemplul cu ce s-a petrecut recent, când firma Schweighofer, la delimitarea prin Codul silvic a exploatărilor de către străini la 30%, în loc de 40% din totalul exploatărilor din pădurile noastre, au amenințat cu plângere la U.E. Firmele străine se comportă în România precum americanii în țările bananiere. Taie în neștire, nu sădesc puiet în loc, pauze pentru refacerea pădurilor pentru ei nu există; și, în general, tot ce este interzis în țările lor, comit în țara noastră fără lege, fără rușine și fără niciun fel de repercusiuni.

A cui mai e țara asta? După halul în care a ajuns în ultimii 25 de ani, pare să fi ajuns colonie, așa cum spune cu mult "of" profesorul Ilie Șerbănescu. Trebuie că la atâtea rele câte s-au comis și care au desfigurat-o, Alecu Russo se răsucește în mormânt. La fel și Goga. Mașinile și trenurile care transport bușteni luați cu japca de venetici, "legal" sau ilegal, tot una, vor înconjura în curând Pământul pe la paralela 45.

Șmecheria occidentală ambalată în vorbe meșteșugite, dar și cea rusească, brutală și perversă, fac casă bună cu nerozia autohtonă și toate trei au distrus țara în timp record. Am avut industrie, n-o mai avem; am avut codrii frați cu românii, nu-i mai avem, iar de frăție s-a ales rumegușul; avem aur, l-am dat pe daiboj americanilor camuflați în firme canadiene; am avut petrol, l-am cesionat și pe asta pe nimic. Copiii i-am vândut la bucată, iar mai nou, cât pe ce să ne vindem și ciocârliile. Ne-au ajutat cu "sfaturile" lor sapiențiale experții economiști occidentali care ne-au repetat 25 de ani în cea mai pură manieră leninistă: "Privatizați! Privatizați! Privatizați! Chiar și pe un leu!" Tălâmbi, am procedat întocmai și am rămas cu mai nimic. Nu ne-am vândut țara, am dat-o pe degeaba. Oare ce ne-a mai rămas de dat? Aerul! Pe când concesionarea la metru cub a aerului carpatin? Dă-ne, Doamne, mintea de pe urmă a românului. Cât mai degrabă.

Cele două mari lucrări ingineresti din a doua jumătate a secolului XIX, Canalul de Suez și Canalul Panama, au însemnat pentru pădurile românești o exploatare masivă și nechibzuită, nu însă și singura.

Nu ne-am vândut țara, am dat-o pe degeaba. Oare ce ne-a mai rămas de dat?

Știri de la Centrul Cultural Pitești

■ Atmosferă de înaltă vibrație spirituală în Sala „Ars Nova” din cadrul Centrului Cultural Pitești, acolo unde s-a desfășurat ediția din luna iunie a Conferințelor Municipiului Pitești. Organizată în parteneriat cu Uniunea Scriitorilor din România Filiala Pitești, manifestarea a fost susținută de scriitorul

Adrian Alui Gheorghe, directorul Bibliotecii Județene G.T.Kirileanu din Piatra Neamț, care a vorbit despre „Modelul creștin în societatea de azi”. Arhiepiscopul Argeșului și Muscelului IPS Calinic, invitat de onoare la eveniment, a făcut referire la aspectele lumești și duhovnicești ale societății românești, laudând frumusețea specială a lăcașelor de cult de pe meleagurile argeșene. Dezbaterea a fost moderată de scriitorul Dumitru Augustin Doman, redactorul-șef al Revistei „Argeș”, publicație lunară editată de Centrul Cultural Pitești.

„Picături de frumos” - Mariana Frățița

Ziua Mondială a Refugiatului

■ Centrul Cultural Pitești și Asociația Surzilor din România Filiala Pitești au organizat în Complexul Expozițional „Casa Cărții” expoziția de pictură, grafică, fotografie, caricatură și film, sub genericul „Artă în lumea tăcerii”. La manifestare au expus membri ai filialelor surzilor din toată țara, care au aptitudini artistice. Expoziția a avut și caracter de concurs, astfel încât cei mai talentați autori ai lucrărilor prezentate au fost recompensați cu premii interesante. La vernisaj au luat cuvântul președintele Asociației Argeș Solidaire, Emilian Dragnea, actorul Puiu Mărgescu, poeta Claudia Berta, președintele Asociației Surzilor din România Filiala Pitești, Marian Dinu, asistentul social Loredana Tudoran, expozanți de la filialele surzilor din România.

Centrul Cultural Pitești și Fundația Culturală „Memoria” Filiala Argeș au organizat lansarea romanului „În labirintul roșu”, de Lăcrămioara Stoenescu. Originară din județul Giurgiu și absolventă a Facultății de Filologie a Universității din București, autoarea a predat la Colegiul „Cantemir-Vodă” din capitală. A suportat ororile regimului comunist, fiind eliminată din școală la vârsta de 10 ani și deportată împreună cu familia în județul Suceava, după arestarea tatălui său din motive politice. A debutat editorial cu volumul memorialistic „Copii – Dușmani ai poporului” în anul 2007. Au urmat cărțile „De pe băncile școlii în închisorile comuniste” în anii 2010, 2014, „Memoria stigmatelor” în anul 2012 și două cărți pentru copii – „Poezii pentru cei mai dragi copii” în anul 2012 și „De la circ la zoo”, în anul 2013. A scris diferite scenarii radiofonice, fie după cărțile proprii, fie după alte lucrări și colaborează activ la mai multe publicații culturale. La evenimentul editorial de la Centrul Cultural Pitești i-au fost alături președintele Fundației Culturale „Memoria” Filiala Argeș, prof. univ. dr. Ilie Popa, redactorul șef al Revistei Argeș, scriitorul Dumitru Augustin Doman, scriitoarele Mona Vâlceanu, Marilena Lică-Maşala, poetul Adrian Mitroi, istoricii Marin Toma, Aurelian Roman, Marius Chiva, consilierul județean Marius Postelnicescu, elevi și cadre didactice de la Colegiul Economic „Maria Teiuleanu”. Romanul „În labirintul roșu”, semnat de Lăcrămioara Stoenescu urmărește periplusul unei tinere profesoare în lumea comunismului, în care trebuia să eludeze legile vremii pentru a supraviețui.

■ Centrul Cultural Pitești și Inspectoratul Școlar Județean Argeș au organizat întâlnirea literară sub genericul „Printre cărțile oamenilor de cultură argeșeni”, ediția din luna iunie, avându-l invitat pe scriitorul Ion Lică Vulpești. Manifestarea a cuprins o lectură publică din creația autorului, susținută de studentele Liliana Jugănar și Denisa Coroja de la Facultatea de Litere din cadrul Universității Pitești, elevele Andra Cosmescu și Claudia Morlovea de la Colegiul Național „I.C.Brătianu”. De asemenea, publicul format din elevi și cadre didactice de la Colegiul Național Zinca Golescu s-a delectat și cu o spumoasă prelegere a invitatului. Originar din județul Olt, satul Vulpești, Ion Lică Vulpești a absolvit Institutul de limbi străine București și Facultatea de Filologie din cadrul Universității București. Este membru titular al Uniunii Scriitorilor din România și a publicat volumele: „Ziua cu gândurile-n hături” în anul 1981, „După-amiezi cu cai” în anul 1987, „Dom Petrică și celelalte” – roman disident, în anul 1991, „Mireasa cu mâna ruptă” în anul 2000, „Prințul cenușiu” în anul 2001, „O poală cu ouă” în anul 2006. A obținut Premiul I pe țară pentru proză al revistei „Lucașul” în anul 1978 și Premiul I pentru proză al Uniunii Scriitorilor din România în anul 1981.

■ Centrul Cultural Pitești a organizat în Sala „Simpozion” un medalion literar, dedicat scriitoarei Nora Iuga. Manifestarea, care s-a înscris în proiectul cultural „Recenzii” a fost susținută de poeta Denisa Popescu. Publicul format din elevi și cadre didactice de la Colegiul Tehnic „Dimitrie Dima” și Colegiul Economic „Maria Teiuleanu” s-a delectat cu o incitantă expunere despre creația literară a Norei Iuga. Poeta Denisa Popescu a fost acompaniată literar de studenta Liliana Jugănar de la Facultatea de Litere din cadrul Universității Pitești, oferind celor prezenți o oră de literatură altfel. Proiectul cultural „Recenzii” are drept scop promovarea scriitorilor contemporani în rândul tinerilor.

■ Centrul Cultural Pitești a organizat un spectacol muzical, din seria manifestărilor lirice sub genericul „Seri de muzică – LA FĂNTÂNĂ”, în Piața Primăriei Municipiului Pitești. Evenimentul, coordonat de cantautorul Tiberiu Hărăguș a cuprins un recital susținut de Grupul Folk „P620”, elevii Ana Mladin, Alexia

Păunescu, Andreea Nițulescu, Alina Popescu, Antonia Molea, Adrian Pătru, Anemona Olteanu, Alina Vidroiu, Ana Manole, Narcisa Bucur, Mihai Hoțescu, Andrei Bulf, Georgiana Costache, Alexandra Leu, Cezar Ion, Mihnea Dinescu, studenții Vlad Sandu, Claudia Maria Guțu, solista Janina Spiridon, profesoara de muzică Cristina Dumitrescu, Laurențiu Popa, Trupa de dans modern „Covers”.

■ Centrul Cultural Pitești a organizat în Complexul Expozițional „Casa Cărții”, expoziția de pictură, sub genericul „Picături de frumos”, de Mariana Frățița. Originară din Piatra Neamț, dar stabilită în Târgu Jiu, autoarea a absolvit Institutul Politehnic „Gheorghe Asachi” din Iași, Școala Populară de Artă din Târgu Jiu – Secția Pictură și Facultatea de Pedagogie a Artelor din cadrul Universității Constantin Brâncuși. A participat cu lucrări la expoziții colective organizate de Uniunea Artiștilor Plastici Filiala Târgu Jiu, la Galeriile Municipale de Artă din Târgu Jiu și la manifestări organizate în cadrul Centrului Județean pentru Conservarea și Promovarea Culturii Tradiționale Gorj. Mariana Frățița execută lucrări de pictură cu vopsele acrilice pe pânză, carton pânzat și carton. De asemenea, realizează lucrări prin tehnica colajului textil, lucrări de tapiserie, creații de design vestimentar, folosind elemente cu specific tradițional românesc. La vernisajul de la Centrul Cultural Pitești i-au fost alături directorul Galeriei de Artă „Rudolph Schweitzer Cumpăna”, artistul plastic Augustin Lucici, poeta Denisa Popescu, redactorul-șef al Revistei „Carpatica”, scriitorul Nicolae Cosmescu, artistul plastic Constantin Samoilă, epigramistul Nic Petrescu, cercetătorul științific Adina Perianu, studentele Liliana Jugănar și Denisa Coroja de la Facultatea de Litere din cadrul Universității Pitești, elevi și cadre didactice de la Liceul de Artă „Dinu Lipatti” și de la Colegiul Economic „Maria Teiuleanu”.

■ Eveniment notabil pentru administrația publică locală, organizat de Centrul Cultural Pitești și Clubul Româno-Arab de Cultură și Presă. Este vorba de un simpozion prilejuit de Ziua Mondială a Refugiatului, sărbătorită pe data de 19 iunie. La manifestarea desfășurată în Sala Ars Nova din Complexul Expozițional Casa Cărții a fost invitat special ambasadorul Extraordinar și Plenipotențiar al Statului Palestina, Fuad Kokaly, care a susținut o prelegere despre istoria și evoluția Statului Palestina, problemele refugiaților palestinieni și perspectivele din regiune. Inițiatorul și moderatorul acțiunii a fost purtătorul de cuvânt și fondatorul Clubului Româno-Arab de Cultură și Presă, jurnalistul, poetul, scriitorul și analistul pe problematica Orientului Mijlociu, Ahmed Jaber. Traducerea a fost asigurată de consilierul de la Ambasada Statului Palestina la București, dr. Kordi Assem. La eveniment au participat președintele Consiliului Județean Argeș Florin Tecău, viceprimarul Primăriei Municipiului Pitești, Laurențiu Zidaru, studenți palestinieni și iordanieni care studiază la Universitatea din Pitești, reprezentanți ai mediului academic, ai societății civile, istorici, pasionați de istorie, oameni de cultură argeșeni și jurnaliști. Manifestarea s-a încheiat cu un spectacol de dansuri tradiționale, susținut de studenții palestinieni și iordanieni de la Universitatea Pitești.

■ Centrul Cultural Pitești a organizat în Sala Simpozion o nouă ediție a Clubului „Cafeneaua Literară”. Manifestarea a cuprins o lectură publică, susținută de membrii clubului, din creațiile proprii. Poeții Virgil Diaconu, Conița Lena, Nicolae Ionescu, Florian Stanciu și Marian Dogaru au citit poeme vechi și noi și au discutat despre ultimele noutăți din literatura actuală.

■ Centrul Cultural Pitești, prin Clubul de Istorie „Armand Călinescu” și redacția Revistei-document „Restituiri” au organizat colocviul cu tema „El vs. Ea - Misoginismul în istorie”. Manifestarea, care s-a înscris în

După amiaza unui scriitor oficial...

(urmare din p. 32)

Gutenberg, cu caractere mari și avea, alături, un desen, alb-negru, sepia sau color. Tipăriurile erau trase în serie mică iar fiecare exemplar era numerotat. Când am coborât la parter, am încercat să stăm de vorbă, pe îndelete, despre poezie, dar doamnele, care ne dominau din punct de vedere numeric, trăgeau cu urechea și interveneau, mereu, în conversația noastră "privată", de la scriitor la scriitor. I-am propus lui Marc să ne ascundem, împreună, "într-o gaură de șarpe". "In the snake hole!", am repetat eu. Am constatat că expresia noastră nu există în limba engleză și îndemnul nostru s-a dovedit total ineficient. (Ei folosesc, în mod curent, o altă gaură în expresiile lor curente).

Două povești de succes. Cu irlandezii de ieri și de azi

"Numele meu este Thomas Sweeney. Irlandez, da. După cum știți, irlandezul e faimos pentru două lucruri: poveștile pe care le spun iar whiskey-ul e cel de-al doilea. O să vă spun acum o poveste pe care n-ați mai auzit-o. Un irlandez a fost bărbatul care a inventat și sticla. Înainte de inventarea sticlei a fost olăritul. Oalele sunt bune dar au un mare defect: sunt opace. Deci irlandezul a inventat sticla pentru ca să puteți vedea, prin ea, frumusețea aurie a whiskey-ului nostru". Cei patru frați Sweeney au venit, în Wheeling, ca să-și încerce norocul în industria oțelului. În anul imediat următor, 1835, ei au pus, deja,

bazele unei fabrici de sticlă. Afacerea lor fost cel mai cunoscut brand, înainte de Războiul Civil, în West Virginia. Poetul Marc Harshman vine din Indiana, unde a văzut lumina zilei, și se stabilește în Wheeling. Aici își petrece întreaga sa viață de adult. Scrie, cu egală îndemânare, cărți pentru copii și cărți de poezie pentru toată lumea. *Local Journeys, Rose of Sharon, Tournig Out the Stones, Green-Silver and Silent Poems, A song for West Virginia* plus o duzină de cărți destinate copiilor au făcut din Marc Harshman un nume important al poeziei americane de azi. El își trage rădăcinile din Irlanda și dacă, în urmă cu aproape două secole, strămoșii săi erau faimoși datorită whiskey-ului, sticlei și talentului lor înăscut de povestitori, acum, grație lui Marc Harshman, la faima de odinioară se adaugă, neaparat, și Poezia.

Post Scriptum cât de cât lămuritor

O să vă întrebați probabil cum a ajuns scriitor din Filiala Pitești să se întâlnească, în America, cu ditamai Scriitorul laureat al statului West Virginia. Simplu. După Revoluție, pe când lucram, zi de zi, în presa locală am scris, în mai multe rânduri, despre americanii care voiau să ne învețe ce să facem când o să ni se închidă minele. Exemplul celor din West Virginia era unul demn de urmat. Într-una din vizite, a venit în Vale și tânărul Jeremy Morris. I-a plăcut de d-ra Mia Szabo din Lupeni dar n-a îndrăznit să-i declare

dragostea. Ajuns în America și-a dat seamă că l'încearcă sentimente serioase și m-a rugat, via e-mail, să-mi investesc economiile într-un imens buchet de trandafiri și să-i spun eu fetei ceea ce nu i-a zis el. Cum la noi, în sezonul rece, nu prea găsești trandafiri roșii ca focul am înlocuit florile cu o cutie mare de ciocolată pe care, din mijlocul a trei trandafiri roșii, răzbătea un bilet roz pe care scria, caligrafic și bilingv: "I love you" și "Te iubesc!" Mia mi-a declarat că i s-a părut ei că americanul ei nutrea și alte sentimente decât cele de colaborare și cooperare cu partea română dar până la intervenția mea hotărâtă povestea lor de iubire rămăsese "ca-n tren". Ce a urmat a fost o chestiune petrecută între cei doi îndrăgostiți. Când s-au căsătorit, Jeremy mi-a scris că ar vrea să-i fiu "the best man" adică, pe limba noastră, "naș". Eu am ajuns în America mult mai târziu. Zilele trecute, fetița lor, Amelia, a împlinit un an. Ne-am bucurat, împreună, la Wheeling, ca-n cântecul lui Mac Harshman despre West Virginia: "Ana Jarvis a visat și Ziua Mamei s-a născut aici/ Merele Golden Delicious au visat și s-au născut aici..." Fiecare vis, precizează americanul, începe cu un visător. Avea dreptate și președintele Roosevelt când zicea că "Această generație de americani a avut rendez-vous cu istoria". Imprecizia termenilor de la începutul frazei te fac să crezi, pe bună dreptate, că **fiecare** generație de americani și-a dat întâlnire cu istoria. Unii purtând războaie, alții scriind poezii...

Un irlandez a fost bărbatul care a inventat și sticla. Înainte de inventarea sticlei a fost olăritul. Oalele sunt bune dar au un mare defect: sunt opace. Deci irlandezul a inventat sticla pentru ca să puteți vedea, prin ea, frumusețea aurie a whiskey-ului nostru.

→ proiectul cultural-educativ „Istorie și istorii cu Marin Toma” a reunit istorici, pasionați de istorie, elevi și cadre didactice de la Colegiul Economic „Maria Teiuleanu”. Istoricul Marin Toma le-a vorbit celor prezenți despre modul în care a evoluat în timp relația dintre bărbat și femeie, exemplificând cu personaje celebre din istoria lumii.

■ Teatrul Alexandru „Davila” a găzduit sâmbătă, 27 iunie, un spectacol-eveniment, care a avut loc sub egida Festivalului Internațional de Muzică Corală „D.G.Kiriac”. Ajunsă la a XXIII-a ediție, manifestarea coordonată de profesorul Gheorghe Gomoiu a fost organizată de Consiliul Județean Argeș, Primăria Municipiului Pitești, prin Centrul Cultural Pitești, Primăria Orașului Mioveni, Primăria Orașului Topoloveni, în colaborare cu Arhiepiscopia Argeșului și Muscelului, Asociația Națională Corală din România și Asociația Culturală Ars Nova Argeș. La spectacolul desfășurat pe 27 iunie, melomanii s-au delectat preț de trei ore cu recitaluri de excepție, susținute de Corul „Preludiu” București, dirijor Voicu Enăchescu, Corul Mixt „Sfânta Paraskevi” din Grecia, dirijor Hristos Kutonikas, Corul „Appassionato” al Primăriei Târgoviște, dirijor Florin Emil Nicolae Badea, Corul Arhiepiscopiei Argeșului și Muscelului, dirijor preot Gheorghe Neacșu.

■ Centrul Cultural Pitești, prin Clubul de Istorie „Armand Călinescu” și Platforma Civică „Acțiunea 2012” Filiala Argeș au organizat duminică, 28 iunie, în Sala Ars Nova din Complexul Expozițional „Casa Cărții”, lansarea volumului de versuri, cu titlul „Dor de

România”, de studenta Diana Enache din Republica Moldova. Manifestarea, prilejuită de împlinirea a 75 de ani de la anunțarea publică a ultimatumului sovietic din 28 iunie 1940, privind cedarea Basarabiei către URSS, a fost coordonată de istoricul Marin Toma, lector univ, dr. la Universitatea Pitești și secretar de redacție al Revistei-document „Restituiri”, publicație trimestrială editată de Centrul Cultural Pitești. La eveniment a participat un public avizat din Pitești, București, Curtea de Argeș și Mioveni. Despre noua apariție editorială a vorbit și profesorul Cezar Bădescu din Curtea de Argeș, cunosător al creației Dianei Enache.

■ O nouă mișcare literară se conturează în cadrul Centrului Cultural Pitești. Sub coordonarea poetei Liliana Jugănar, a debutat pe data de 30 iunie, în Sala Simpozion a Complexului Expozițional „Casa Cărții”, Cenaclul literar „Tinere Scânteii”. În fața unui public format din elevi, cadre didactice de la Colegiul Economic „Maria Teiuleanu”, poezii Denisa Popescu, Adrian Mitroi, Daniela Voiculescu și redactorul-șef al Revistei Carpatica, scriitorul Nicolae Cosmescu, o parte din membrii cenaclului au susținut o lectură din propriile creații. Lucian Bolbea, în vârstă de 20 de ani din Pitești, Ioana Denisa Roșu, de 19 ani, din Pitești, Ștefan Alexandru Megheș, în vârstă de 21 de ani din Curtea de Argeș, Elena Pinte, de 19 ani din Pitești, Denisa Coroja de 20 de ani din Pitești și fondatoarea Cenaclului „Tinere Scânteii”, Liliana Jugănar, în vârstă de 21 de ani din Pitești, toți studenți la Facultatea de Litere din cadrul Universității Pitești au cucerit auditoriul cu demersul lor cultural.

■ Centrul Cultural Pitești și Uniunea Scriitorilor din România Filiala Pitești au organizat miercuri, 1 iulie, în Sala Simpozion din Complexul Expozițional „Casa Cărții”, lansarea volumului de versuri cu titlul „Doar împrumutând zborul”, de Liliana Hinoveanu. Originară din județul Mehedinți, Liliana Hinoveanu a absolvit Liceul „Traian” din Drobeta Turnu Severin și Facultatea de Litere, Specializarea Limba și Literatura Română - Limba și Literatura Franceză, din cadrul Universității Craiova, lucrând ca profesor în școli din județele Olt și Dolj. Din anul 1990 a devenit redactor la săptămânalul „Demnitatea”, iar din 1991 și până în prezent, redactor și realizator de emisiuni la Radio România Oltenia Craiova. Este membră a Uniunii Ziariștilor Profesioniști, a Uniunii Naționale a Creatorilor de Radio, a Societății Scriitorilor Olteni. Până în prezent a publicat volumele de versuri: „Poveste de Paști” în 1996, „Spre o altă pedeapsă”, în anul 1997, „Transfer de imagine” în 1999, „Perfuzii cu cerneală” în 2002, „Gara noiembrie” în 2013 și „Doar împrumutând zborul” în anul 2015. Despre noua apariție editorială au vorbit redactorul-șef al Revistei „Argeș”, scriitorul Dumitru Augustin Doman, președintele Uniunii Scriitorilor din România Filiala Pitești, criticul literar Nicolae Oprea, criticul literar Ioan Lascu, profesor universitar la Universitatea Craiova și Nicolae Marinescu, directorul editurii AIUS și al Revistei „Mozaicul” din Craiova. La eveniment au fost prezenți membri aiUSR Pitești, consumatori de cultură și jurnaliști.

CARMEN ELENA SALUB

Nota redacției:

O revistă are, în mod logic, un program estetic propriu. În schimb tendința scriitorilor actuali – incitați de tehnica ultramodernă – este să trimită același text la cât mai multe publicații. Ceea ce nivelează peisajul revuistic până la omogenizarea totală. De aceea, îi anunțăm pe colaboratorii noștri că **Argeș** nu publică decât texte originale, care nu au apărut inițial în volume, reviste etc., iar textele nu le primește decât în format electronic, cu diacritice.

Număr ilustrat
cu artă naivă
iugoslavă.

Revista **ARGES** poate fi procurată și prin comandă directă la sediul, cu plata ramburs, cheltuielile de expediție fiind suportate de către expeditor.
IMPORTANT! Vă puteți abona pentru anul 2013, costul abonamentului fiind de 22 lei/an. Plata se face prin mandat poștal pe numele CRISTINA LINTESCU, Centrul Cultural Pitești, Casa Cărții, Pitești, O.P. 1, cod 110013. Tel.: 0248/219976, 216348, fax: 210068.
e-mail: revista_arges@yahoo.com.
Revista de cultură **Argeș** poate fi procurată în București de la librăria Muzeului Literaturii Române.

ARGES

● Revistă lunară de cultură
● Apare sub egida Consiliului Local, a Primăriei Pitești și a Uniunii Scriitorilor din România
● Editată de Centrul Cultural Pitești
● Membră ARIEL

Senior editor:
CALINIC, Arhiepiscop al Argeșului și Muscelului
Redactor-șef: **DUMITRU AUGUSTIN DOMAN**
(augustindoman@yahoo.com,
http://www.blogdoman.blogspot.com)
Consilieri editoriali:
NICOLAE OPREA, MARIN IONIȚĂ
Secretar de redacție: **SIMONA FUSARU**
(s_fusaru@yahoo.com,
http://www.fusaru.blogspot.com).
Redactori: **MARIANA ȘENILĂ-VASILIU,**
MIRCEA BÂRSILĂ, AUREL SIBICEANU

Redacția: Pitești,
Casa Cărții,
Centrul Cultural Pitești;
http:
www.centrul-cultural-pitesti.ro; **e-mail:**
revista_arges@yahoo.com
tel.: 0248/216348, 219976
fax: 210068
ISSN: 1221-2350
Tiparul executat la
SC Argeșul liber SA
ARG PRESS

Fiecare autor care semnează în revista **ARGES** răspunde moral și juridic de conținutul afirmațiilor sale. Textele și fotografiile aduse în redacție nu se înapoiază.

eveniment